

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם כ"ד אָדָר:

סֵדֶר לְקוּטֵי פְּנֵי הַיּוֹפְיִי:

ג. וְלַהּוֹצִיא מִכַּח אֵל הַפֶּעַל, הוּא עַל יְדֵי שְׁלֵמוֹת הַדְּבוּר.
וְצָרִיךְ שִׁיְהִיו אוֹתִיּוֹת הַדְּבוּר בְּשְׁלֵמוֹת, וְזֶה
נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי בְּחִינּוֹת עֲלֵמָא דְאַתִּי, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִשְׁלָמִין אוֹתִיּוֹת
הַדְּבוּר. כִּי לְעֵתִיד לָבוֹא יִהְיֶה הַדְּבוּר בְּשְׁלֵמוֹת, כִּי אֲפִלוֹ הָעֲכוּ"ם
יִקְרְאוּ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עִם הַדְּבוּר. כְּמָה שְׁכָתוּב (צִפְנִיָּה ג): "כִּי אֲזִ
אֶהְפֹּךְ אֵל הָעַמִּים שְׂפָה בְּרוּרָה לְקֹרֵא כָּלֶם בְּשֵׁם ה'" וְכוּ', נִמְצָא
שִׁיְהִיָּה לְהַדְּבוּר שְׁלֵמוֹת.

כִּי עֲכָשׁוּ הַדְּבוּר חֶסֶד וְאִינוֹ בְּשְׁלֵמוֹת, מֵאַחַר שֶׁאִין כָּל הָעוֹלָם
קוֹרְאִין לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עִם הַדְּבוּר. אֲבָל לְעֵתִיד יִקְרְאוּ כָּלֶם
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עִם הַדְּבוּר, אֲפִלוֹ עֲכוּ"ם, וְעַל כֵּן אֲזִ יִהְיֶה הַדְּבוּר
בְּשְׁלֵמוֹת, בְּחִינַת שְׂפָה בְּרוּרָה, מֵאַחַר שֶׁהַכֹּל יִקְרְאוּ לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ עִם הַדְּבוּר, נִמְצָא שִׁישׁ לְהַדְּבוּר שְׁלֵמוֹת. וְכָל זֶה יִהְיֶה
לְעֵתִיד, כִּי עַקֵּר גְּדֻלָּתֵנוּ וְתַפְאֲרָתֵנוּ יִתְגַּלֶּה לְעֵתִיד לָבוֹא, שֶׁאֲזִ
יֵדְעוּ וְיִרְאוּ הַכֹּל אֶת גְּדֻלָּתֵנוּ. כִּי אֲזִ יִרְאוּ הַכֹּל אֶת גְּדֻלַּת וְתַפְאֲרַת
הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים, אֲשֶׁרֵיהֶם אֲשֶׁרֵי חֶלְקָם, "מָה רַב טוֹבָה הַצָּפוֹן
לָהֶם" (תְּהִלִּים ל"א). וְלַהֲפֹךְ מִפְּלֵת הָרָשָׁעִים, כְּמָה שְׁכָתוּב (מִלְּאֲכִי ג):
"וְעַסּוֹתֶם רָשָׁעִים" וְכוּ'. כִּי אֲזִ יִהְיֶה יוֹמָא דְדִינָא רַבָּא, שִׁיְהִיָּה
הָאָדָם נִדוֹן עַל כָּל מַעֲשָׂה, עַל כָּל פְּרָט וּפְרָט, וְלֹא יוֹתְרוּ לוֹ עַל
שׁוֹם דְּבַר קָטָן, כִּי אִין שְׂכָחָה לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, וְהַכֹּל יִהְיֶה נִזְכָּר לוֹ
אֲזִ (עֵינן קַהֲלַת י"ב כִּי אֵת כֹּל מַעֲשָׂה וְגו' וּבְתַרְגוּם שֵׁם וּבְחַגִּיגָה דָּף ה.).

וְאֲזִי כְּשִׁיְהִיָּה מִפְּלֵת הָרָשָׁעִים, וְיִשׁוּבוּ וְיִרְאוּ בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע
וְכוּ', (כְּמוֹ שְׁכָתוּב שֵׁם בְּמִלְּאֲכִי: "וְשִׁבְתֶם וְרֵאִיתֶם בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע בֵּין עוֹבֵד

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר

ב'תרפ"ו ❦ צמח מנחה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכות שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" ❦
❦ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

אֱלֹקִים לְאֲשֶׁר לֹא עָבְדוּ". כִּי אִזּוֹ דִּיקָא בְיוֹמָא דְדִינָא, יִרְאוּ הַחֲלוֹק בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע וְכוּ'. וְאִזּוֹ יִתְהַפְּכוּ כָּלָם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי זֶה, וְיִקְרְאוּ כָּלָם בְּשֵׁם ה', בְּבַחֲיִנוֹת: "אִזּוֹ אֶהְפֶּךָ אֵל כָּל הָעַמִּים" וְכוּ' כַּנ"ל. וְאִזּוֹ יִהְיֶה הַדְּבָר בְּשִׁלְמוֹת, בְּחִינַת שְׁפָה בְרוּרָה כַּנ"ל. נִמְצָא שֶׁעַל יְדֵי מַפְלַת הָרָשָׁעִים שִׁיְהִיָּה לְעֵתִיד, עַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה נְשִׁלָּם הַדְּבָר אִזּוֹ כַּנ"ל. אֲבָל צָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת עֲלֵמָא דְאֲתִי גַם בְּעוֹלָם הַזֶּה, דְּהֵינּוּ שִׁיְהִיָּה מַפְלָה לְרָשָׁעִים גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי אֱמֶת:

וְעֵקֶר

הָאֱמֶת הוּא, כְּשֵׁאִין הָאָדָם נִצְרָךְ לְבְרִיּוֹת. כִּי כִּיּוֹן שֶׁנִּצְרָךְ הָאָדָם לְבְרִיּוֹת, מְשַׁתְּנָה פָּנָיו כְּכָרוֹם, לְכַמָּה גּוֹנִין' (בְּרִכּוֹת ו:). כִּי מִי שֶׁהוּא נִצְרָךְ לְבְרִיּוֹת, קָשָׁה לוֹ מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל בְּרַבִּים, וְטוֹב וְנוֹחַ לוֹ לְהִתְפַּלֵּל בְּיַחֲד. כִּי בְּרַבִּים נּוֹפְלִין עָלָיו פְּנִיּוֹת גְּדוֹלוֹת וְשִׁקְרִים, שֶׁעוֹשֶׂה תְּנוּעוֹת וְשִׁקְרִים בְּתַפְלָתוֹ בְּשִׁבִיל בְּנֵי אָדָם, מֵאַחַר שֶׁהוּא נִצְרָךְ לָהֶם. וְאִפְלוּ מִי שֶׁאִין נִצְרָךְ לְבְרִיּוֹת בְּשִׁבִיל פְּרָנְסָה, כִּי מִתְפַּרְנֵם מִשְׁלוֹ, אַף עַל פִּי כֵן יֵשׁ שֶׁהוּא נִצְרָךְ לְבְרִיּוֹת, בְּשִׁבִיל כְּבוֹד, אִזּוֹ בְּשִׁבִיל דְּבַר אַחַר, דְּהֵינּוּ שֵׁישׁ לוֹ תַּאֲוָה שֶׁל כְּבוֹד וְחֲשִׁיבוֹת וְכִיּוֹצֵא. נִמְצָא שֶׁהוּא נִצְרָךְ לְבְרִיּוֹת, שֶׁהוּא צָרִיךְ לְכְבוֹד וְחֲשִׁיבוֹת שְׁלָהֶם. וְאִזּוֹ כְּשֶׁהוּא נִצְרָךְ לְבְרִיּוֹת בְּאִיזָה בְּחִינָה, יוֹכֵל לְפַל בְּשִׁקְר גְּדוֹל בְּתַפְלָתוֹ, דְּהֵינּוּ לַעֲשׂוֹת תְּנוּעוֹת בְּשִׁקְר בְּשִׁבִיל בְּנֵי אָדָם כַּנ"ל.

וְיֵשׁ

מִי שֶׁהוּא אִישׁ כְּאִשׁ קֶצֶת, וְיִרְא אֶת ה' בְּמִקְצֵת, וּמִתְבַּיֵּשׁ בְּעֵינָיו לַעֲשׂוֹת שִׁקְר מְגִנָּה בְּתַפְלָתוֹ בְּשִׁבִיל אַחֲרִים, וּמִתְכַּוֵּן לְהִתְפַּלֵּל בְּאֱמֶת. אֲבָל הָאֱמֶת הוּא הַרְבֵּה מְאֹד יוֹתֵר מִדִּי, וְגַם זֶה אִינוֹ אֱמֶת, כִּי לֹא נִמְצָא הַרְבֵּה אֱמֶת. כִּי הָאֱמֶת הוּא רַק אֶחָד, כְּמוֹ שֶׁמוּבָא בְּמָקוֹם אַחַר (לְעִיל בְּהַתּוֹרָה אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא בְּסִימָן נ"א).

דְהִינּוּ מִחַמַּת שֶׁהוּא בּוֹשׁ בְּעֵינַי עֲצָמוֹ לְהִתְפַּלֵּל בְּשֶׁקֶר גְּמוּר כַּנִּל, עַל כֵּן הוּא רוֹצֵה לְכַסּוֹת עַל הַשֶּׁקֶר, וּלְהַלְבִּישׁ הַשֶּׁקֶר בְּאַמֶּת. דְהִינּוּ לְמַשָּׁל, שְׁחָפִין לַעֲשׂוֹת אֵיזוֹהוּ תְּנוּעָה אִזּוֹ הַמְּחַאֵת כַּף בְּשֶׁבִיל אַחַר, אֲבָל הוּא מִתְבַּיֵּשׁ בְּזֶה שִׁיעָשָׂה שֶׁקֶר בְּתַפְלָתוֹ בְּשֶׁבִיל בְּנֵי אָדָם, עַל כֵּן הוּא גּוֹנֵב דַּעַת עֲצָמוֹ, וּמִסְבֵּב לוֹ הַיִּצָר הָרָע סְבוּבִים בְּמַחְשַׁבְתּוֹ, עַד שֶׁנִּתְגַּלְגַּל הַדְּבָר בְּמַחְשַׁבְתּוֹ שֶׁהוּא צָרִיךְ בְּאַמֶּת לַעֲשׂוֹת תְּנוּעָה זֹו בְּתַפְלָתוֹ, אִזּוֹ לְהַכּוֹת כַּף אֶל כַּף, דְהִינּוּ שְׂמוּצָא לַעֲצָמוֹ אֵיזוֹ אֶמֶת שֶׁהוּא צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ הַתְּנוּעָה בְּשֶׁבִיל אֹתוֹ הָאֶמֶת. נִמְצָא שֶׁהוּא מְכַסֶּה הַשֶּׁקֶר בְּאַמֶּת, נִמְצָא שִׁישׁ לוֹ הַרְבֵּה אֶמֶת יוֹתֵר מִדִּי.

כִּי הָעֵקֶר הָאֶמֶת אֵינּוּ רַק אֶחָד, דְהִינּוּ לְהִתְפַּלֵּל בְּאַמֶּת לְאַמֶּתוֹ בְּשֶׁבִיל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְבַדּוֹ. אֲבָל זֶה הָאֶמֶת שֶׁל שֶׁקֶר הוּא הַרְבֵּה מְאֹד, כִּי יֵשׁ בְּזֶה כַּמָּה גּוֹנִין, וְכַמָּה מִינֵי אֶמֶת שְׂמוּצָא לַעֲצָמוֹ לְחַפּוֹת עַל הַשֶּׁקֶר. וְזוֹהוּ 'כִּיּוֹן שֶׁנִּצְרָךְ הָאָדָם לְבְרִיּוֹת', שְׂאֵז נּוֹפְלִים עָלָיו פְּנִיּוֹת וּשְׁקָרִים כַּנִּל, אֲזִי 'מִשְׁתַּנֶּה פָּנָיו לְכַמָּה גּוֹנִין'. 'פָּנָיו', זֶה בְּחִינַת הָאֶמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת פָּנִים, בְּחִינַת (תְּהִלִּים כ"ד): "מִבְּקֵשֵׁי פָּנֶיךָ יַעֲקֹב סִלָּה", בְּחִינַת (מִיכָה ז'): "תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב". דְהִינּוּ שֶׁהָאֶמֶת שֶׁלוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת פָּנִים, נִשְׁתַּנֶּה לְכַמָּה גּוֹנִין, דְהִינּוּ שִׁישׁ לוֹ כַּמָּה מִינֵי אֶמֶת, שֶׁמְלַבִּישׁ בּוֹ הַשֶּׁקֶר. דְהִינּוּ שְׂמוּצָא לַעֲצָמוֹ אֶמֶת, שֶׁכּוֹנֵנָתוֹ בְּשֶׁבִיל כַּף, אִזּוֹ בְּשֶׁבִיל כַּף, נִמְצָא שֶׁנִּשְׁתַּנֶּה הַפָּנִים שֶׁהוּא אֶמֶת, לְכַמָּה גּוֹנִין, כִּי הָעֵקֶר הָאֶמֶת אֵינּוּ אֶלָּא אֶחָד כַּנִּל:

וְזֶה פְּרוּשׁ (תְּהִלִּים קמ"ו): "אֶהְלָלָה ה' בְּחַיֵּי", הִינּוּ כְּשֶׁאֵין נִצְרָךְ לְבְרִיּוֹת. וְזֶה 'בְּחַיֵּי', בְּחַיֵּי דִיקָא, הִינּוּ שְׂאֵנִי חַי מִחַיִּים שְׁלִי, שְׂאֵינּוּ נִצְרָךְ לְחַיּוֹת שׁוּם אָדָם. כִּי 'הַנִּצְרָךְ לְבְרִיּוֹת חַיּוֹ אֵינָם

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרפ"ח - צמח מנהר"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

חיים' (ביצה ל"ב), הינו שאינם חיים שלו, כי הוא חי מאחרים. אבל כשאני נצרך לבריות, ואני חי חיים שלי, אזי אוכל להללו ולהתפלל לפניו באמת כנ"ל, וזהו: "אהלה ה' בחיי" דיקא כנ"ל: וזהו (שם): 'כיון שנצרך האדם לבריות עולם חשך בעדו' וכו' (עין למטה):

וכשיש אמת אזי הוא מפלת הרשעים, כי עקר מפלת הרשעים לעולם הבא, הוא על ידי האמת שיתגלה אז. כמו שכתוב (משלי י"ב): "שפת אמת תכון לעד", כוננת לעד לא כתיב אלא תכון. כי לעתיד לבוא יתגלה האמת, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (זהר תשא קפ"ח: ובתקון ס"ג). ועל ידי האמת שיתגלה לעתיד, על ידי זה יהיה מפלת הרשעים. בבחינת (דברים ז): "ומשלם לשונאיו אל פניו להאבדו", 'פניו' זה בחינת אמת כנ"ל. שעל ידי זה, 'משלם לשונאיו' ומאבדן מן העולם. כמו בא בזהר הקדוש (מקץ דף קצ"ז). וכן אמרו רבותינו, זכרונם לברכה, בגמרא (ערובין כ"ב): שכביכול הם כמשא על פניו, כי הפנים שהיא בחינת האמת של השם יתברך, אינו יכול לסבל את הרשעים. וכשנתגלה בחינת הפנים, דהינו האמת, אזי הוא מפלת הרשעים כנ"ל. ועל ידי זה יהיה מפלתם לעתיד, כי אז יתגלה האמת כנ"ל:

סדר קצור לקוטי מנהר"ן הי"מ:

ח מי שהוא נצרך לבריות בשביל פרנסה או אפלו יש לו פרנסה משלו, אבל יש לו תאוה של כבוד וחיובות שהוא גם כן בכלל נצרך לבריות כי הוא נצרך לכבוד וחיובות שלהם, אז יוכל לפל בשקר גדול בתפלתו הינו לעשות תנועות בשקר בשביל בני אדם מאחר שהוא נצרך להם בשביל פרנסה או כבוד וכיוצא. ואפלו מי שהוא כשר קצת ואינו צבוע ושקרן גמור. אף-על-פי-כן

כִּשְׁהוּא נִצְרָךְ לְבָרִיּוֹת בְּאִיזָה בְּחִינָה כַּנִּל קָשָׁה לוֹ מְאֹד שְׁתִּהְיֶה
 תְּפִלָּתוֹ בְּאַמֶּת גָּמוּר לְאַמְתּוֹ, כִּי אִם שְׁמֵת בִּישׁ בְּעֲצָמוֹ לְהִתְפַּלֵּל
 בְּשִׁקָּר גָּמוּר מִפֶּשׁ וְרוּצָה לְהִתְפַּלֵּל בְּאַמֶּת אֲבָל הָאַמֶּת הוּא הַרְבֵּה
 מְאֹד, דִּהְיִנוּ שֶׁהוּא מִטְעָה אֶת עֲצָמוֹ וְעוֹשֶׂה אִיזָה תְּנוּעָה אוֹ אִיזָה
 הַמְחִיאַת כֶּף וְכוּ' בְּשִׁבִיל אִיזָה פְּנִיָּה שֶׁל פְּרִנָּסָה אוֹ כְּבוֹד וְכִיּוֹצֵא.
 וְגוֹנֵב דַּעַת עֲצָמוֹ וּמְמַצִּיא לְעֲצָמוֹ סְבוּבִים בְּמַחְשַׁבְתּוֹ שֶׁהוּא צָרִיךְ
 בְּאַמֶּת לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ הַתְּנוּעָה בְּתִפְלָתוֹ וּמְכַסֶּה הַשִּׁקָּר בְּאַמֶּת.
 אֲבָל בּוֹחֵן לְבוֹת יוֹדֵעַ שֶׁאֵין זֶה אַמֶּת, כִּי הָאַמֶּת הוּא רַק אֶחָד,
 לְהִתְפַּלֵּל בְּשִׁבִיל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְבִדּוֹ בְּלִי שׁוּם פְּנִיָּה אַחֲרָת, וְעַל כֵּן
 מִי שֶׁהוּא נִצְרָךְ לְבָרִיּוֹת בְּאִיזָה בְּחִינָה שֶׁהוּא כַּנִּל קָשָׁה לוֹ מְאֹד
 לְהִתְפַּלֵּל בְּרַבִּים, כִּי בְּרַבִּים, נוֹפְלִים עָלָיו פְּנִיּוֹת גְּדוּלוֹת וּשְׁקָרִים
 הַמְכַסִּים בְּאַמֶּת כַּנִּל. עַל כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לִזְהַר בְּשַׁעַת תְּפִלָּתוֹ
 וְעִבּוּדָתוֹ שֶׁעַל כָּל פָּנִים אֲזוֹ לֹא יִהְיֶה בְּכֹל נִצְרָךְ לְבָרִיּוֹת. רַק יִשִּׁים
 שִׁבְרוֹ וּבִטְחוֹנוֹ עַל ה' אֱלֹקָיו בְּאַמֶּת וְלֹא יַחֲשַׁב בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה
 בְּשׁוּם בֶּן אָדָם וְשׁוּם בְּרִיָּה כָּלל וְאֲזוֹ יוּכַל לַעֲמֹד בֵּין אֱלֹפִים אֲנָשִׁים
 וּלְהִתְפַּלֵּל בְּאַמֶּת בְּשִׁבִיל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְבִדּוֹ, וְזֶה: "אֲהַלְלָה ה'
 בְּחַיִּי" (תְּהִלִּים קמ"ו ב), הֵינּוּ כְּשֶׁאֲנִי חַי חַיִּים שְׁלִי וְאֵינִי נִצְרָךְ לְבָרִיּוֹת
 כִּי הַנִּצְרָךְ לְבָרִיּוֹת חַיִּיו אֵינָם חַיִּים הֵינּוּ שֶׁאֵינָם חַיִּים מִשְׁלֹו. כִּי
 הוּא חַי מֵאַחֲרֵים, אֲבָל כְּשֶׁאֵינִי נִצְרָךְ לְבָרִיּוֹת וְאֲנִי חַי חַיִּים שְׁלִי
 אֲזוֹ אוּכַל לְהַלְלוֹ וּלְהִתְפַּלֵּל לְפָנָיו בְּאַמֶּת:

ט עַל-יְדֵי הַחֶשֶׁק וְהַכְּסוּפִין שֶׁחוֹשְׁקִים לְהוֹצִיא מִכַּח אֵל הַפֶּעַל
 הַמְצֹוה אוֹ שֶׁאֵר דָּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה שֶׁחוֹשֵׁק וְכוּסֵף לַעֲשׂוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה
 מִמְּשִׁיךְ נִקְדוֹת אֵל אוֹתִיּוֹת הַדְּבוּר שֶׁיוּכַל לְהוֹצִיא הַדְּבוּר
 בְּשִׁלְמוֹת מִמִּצַּר הַגָּרוֹן שֶׁיִּקְרָא וְיִצְעַק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הַרְבֵּה עִם
 הַדְּבוּר, עַד שֶׁיּוֹצִיא הַדְּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה מִכַּח אֵל הַפֶּעַל. וְזֶה בְּחִינַת:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתְרֵל אָמַר מִוֹהַר־נִיִּית זֶקֶן לְ"עֹד לֵצַד מִקֹּדֶה שִׁדְּךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכָל" אָמַר
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצַּחְתִּי וְאֵנִיחַ" שֶׁעִי יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

"נְקֻדוֹת הַכֶּסֶף" (שִׁיר הַשִּׁירִים א' יא) שֶׁעַל־יְדֵי הַכֶּסֶף פִּין וְהַחֶשֶׁק נֶעֱשִׂין
נְקֻדוֹת לְאוֹתֵיזוֹת הַדְּבָר לְהוֹצִיא בְּשִׁלְמוֹת כֶּנֶ"ל וְיִזְכֶּה לְהוֹצִיא
לְפַעַל אֶת הַדְּבָר שֶׁבְקֻדְשָׁה:

סִדְרָה הַיֵּשׁ מִוֹהַר־נִיִּית הַיִּזְמִי:

תְּנָה (יב) בְּעֵינֵי הַמְּפָרְסָמִים שֶׁל שֶׁקֶר שֶׁנִּמְצְאִים עֲכָשׁוּ, שֶׁלְפָעָמִים
נִדְמָה לָהֶם שֶׁהֵם פּוֹעֲלִים אִיזָה דְבָר, כְּגוֹן כְּשֶׁבָּאִים אֶצְלָם בְּשִׁבִיל
בָּנִים וְכִיּוֹצֵא, וְאַחֲר־כֵּן נִפְקֵד אוֹתוֹ הָאָדָם בְּבָנִים וְנִתְמַלֵּא
מִשֶּׂאלָתוֹ אִיזֵי הֵם תּוֹלִים בְּעֵצָמָם שֶׁהֵם פָּעֵלוּ זֹאת. אָמַר מֶשֶׁל כְּמוֹ
שֶׁאָדָם אֶחָד הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ וּפָגַע בְּזֵאֵב וְהָיָה מִתִּירָא מִמֶּנּוּ, וְהוֹשִׁיט
מִקְלוֹ וְעָשָׂה עִם מִקְלוֹ כְּדֶרֶךְ שֶׁעוֹשִׂין עִם קִנָּה שֶׁרָפָה שֶׁקוֹרִין בִּיקָם,
כְּאֵלוֹ הוּא רוֹצֵה לִירוֹת אֶת הַזֵּאֵב עִם מִקְלוֹ כִּי־י שִׁיתִירָא הַזֵּאֵב
מִמֶּנּוּ. בְּתוֹךְ כֵּן הָיָה מוֹרָה אֶחָד עִם קִנֵּי שֶׁרָפָה בְּאֶמֶת וְהָרַג אֶת
הַזֵּאֵב וְנִדְמָה לָזֶה שֶׁהוֹשִׁיט מִקְלוֹ שֶׁהוּא הָרָגוֹ, וְהוּא אִינּוֹ יוֹדֵעַ
שֶׁנְּהָרַג הַזֵּאֵב עַל־יְדֵי־זֶה שֶׁהוֹשִׁיט קִנָּה שֶׁרָפָה בְּאֶמֶת, כִּי בּוֹדֵאֵי
אֵינָם יְכוֹלִים לְהָרַג אֶת הַזֵּאֵב בְּמִקְלָה.

כֵּן הוּא מִמֶּשׁ עֵינֵי הַנֶּ"ל. כִּי יֵשׁ צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים בְּעוֹלָם בְּכָל דּוֹר
וְדוֹר שֶׁהֵם פּוֹעֲלִים הַכֹּל בְּתַפְלָתָם וְכָל הַפְּקָדוֹת לְטוֹב וְכָל הַדְּבָרִים
שֶׁבְּעוֹלָם הַכֹּל עַל־יָדָם. וְאֵלוֹ הַמְּפָרְסָמִים שֶׁל שֶׁקֶר נִדְמָה לָהֶם שֶׁהֵם
פָּעֵלוּ זֹאת, וְהוּא מִמֶּשׁ כְּמוֹ זֶה שֶׁאֹמֵר שֶׁהָרַג אֶת הַזֵּאֵב עִם מִקְלוֹ
כֶּנֶ"ל, כִּי בְּאֶמֶת הַכֹּל רַק עַל־יְדֵי צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים כִּי הֵם פּוֹעֲלִים
הַכֹּל וְכוּ':

תְּנּוּ (יג) שְׁנַת תְּקִים"ט בֵּין הַמְּצָרִים נִסְעָה בְּתוֹ מְרִים לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל
וְהָיָה מָה דְהָוָה, וְסִפֵּר חֲלוֹם שֶׁבָּא אֶחָד וְשָׂאל אוֹתוֹ עַל חֲדָשׁוֹת אֵם
שָׁמַע. הַשִּׁיב לוֹ שֶׁמִּיכָל נּוֹסַעַת לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל. אָמַר לוֹ מַה זֶה
חֲדָשׁוֹת כִּי כָּבֵד נִשְׁמַע זֹאת. וְהִתְחִיל לְבָרֵךְ אֶת בְּתוֹ שֶׁתֵּעֲבֹר

בְּשָׁלוֹם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁתַּעֲבֹר הַיָּם בְּשָׁלוֹם וְתָבוֹא בְּשָׁלוֹם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וַיִּבְרַךְ אוֹתָהּ בְּבָרְכוֹת הַרְבֵּה וְאָמַר לוֹ שְׁוֵה שְׁהוֹדִיעוּ הוּא גַם־כֵּן מֵרִמּוֹ עַל זֶה כִּי מִיִּכַל רָאשֵׁי־תִבּוֹת כִּי מִלְּאֲכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשֹׁמֵרְךָ בְּכֹל דְּרָכֶיךָ:

תנז (יד) אָמַר שְׁמָה שְׁחָלַם לוֹ שֶׁנִּפְלוּ שְׁנָיו מֵרִמּוֹ עַל חֲכָמוֹת שְׁלוֹ שְׁוֵית־בְּטָלוֹ, וְאָנִי אָמַרְתִּי לוֹ אֲדַרְבָּה הַשְּׁטוֹת שְׁלָךְ יִתְבַּטַּל כִּי שֵׁן הַסֵּלַע תִּרְגְּמוּ חוֹק וְכוּ' (אָמַר הַמַּעֲתִיק עֵין מִדְּרַש רַבָּה בְּמִדְבַר פְּרָשָׁה ג' אֵין שֵׁן אֵלָא לְשׁוֹן חוֹק וְכוּ'). (רְצוֹנוֹ לֹאמַר בְּדָרְךָ צַחוֹת וְהִלְצָה כִּי בְּמִדֵּינָתְנוּ קוֹרְאִין לְאִישׁ שׁוֹטָה חוֹיִזָק):

תנח (טו) אָמַר מִי שֶׁבָקִי בַּזֵּהר הַקָּדוֹשׁ כָּל דְּבָרֵי הַזֵּהר הֵם אֶחָד. הֵינּוּ לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע. לְהַמְשִׁיךְ מִשַּׁח רַבּוֹת קְדוּשָׁא, וּלְקַשֵּׁר הָעוֹלָמוֹת. וְלַפְעָמִים מְחַבֵּר שְׁנֵי דְבָרִים אֱלוֹ, וְלַפְעָמִים שְׁנֵי דְבָרִים אַחֲרִים כְּפִי הָעֲנִיָּן:

וַיֵּשׁ כַּמָּה דְבָרִים שֶׁהָיוּ לָהֶם בְּקַבְּלָה אִישׁ מִפִּי אִישׁ. כִּי כָּל דְּבָרֵי הַקַּבְּלָה הֵם בְּקַבְּלָה אִישׁ מִפִּי אִישׁ עַד מִשָּׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, גַּם הָיָה לָהֶם סְפָרִים סְפָרָא דְרַב הַמְּנוּנָא וְכוּ'. גַּם יֵשׁ כַּמָּה וְכַמָּה דְבָרִים שֶׁגָּלוּ הֵם.

גַּם כָּל הָעֲנִיָּנִים הַמְּבֹאָרִים בַּזֵּהר הַקָּדוֹשׁ בְּמִסְפָּר בְּמִנְיָן כְּגוֹן בְּעֲנִיָּנֵי הַהִיכָלוֹת וְכוּיֹצֵא, שֶׁנֶּאֱמַר בַּזֵּהר שֵׁשׁ כָּךְ וְכָךְ פְּתָחִים וְכוּיֹצֵא בְּאֵלוֹ הַדְּבָרִים הַנֶּאֱמָרִים בַּזֵּהר בְּמִסְפָּר בְּמִנְיָן וּמִדְּקָדֵק בְּמִנְיָן בְּדְקָדוּק גְּדוּל, כְּגוֹן כָּךְ וְכָךְ אֲלָפִים וְשִׁבְעִים וְאַרְבַּע וְכוּיֹצֵא, כָּל זֶה הָיָה עַל־פִּי שְׁמוֹת שֶׁהָיָה קַבְּלָה בְּיָדָם שֶׁהָיוּ לָהֶם כְּלָלִים וְלִמּוּד יְדוּעַ עַל זֶה, כְּגוֹן שֵׁם שֶׁל מ"ב וְכוּ'. וְכָל אֵלוֹ הַמְּסֻפָּרִים הַנֶּאֱמָרִים בַּזֵּהר הֵם כְּפִי אוֹתָהּ הַבְּחִינָה שֶׁל אוֹתוֹ הָעֲנִיָּן שֶׁהָיוּ יוֹדְעִין שֶׁהוּא עַל־פִּי שֵׁם זֶה, אוֹ עַל־פִּי כְּלָלִיּוֹת שֶׁלַּפְעָמִים נִכְלָלִין

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרכ"ב - צמח מנהרג"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שד"ק צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְנִצְטָר פִּינְ הַשְּׁמוֹת אֱלוֹ בְּאֱלוֹ, וְעַל־פִּי מִסֵּפֶר הַשְּׁמוֹת וְכָל־לוֹתָן הֵם
הַמִּסְפָּרִים הַנִּלְלִים:

סֵדֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיְוֹנִי:

יח מי שיש עליו דינים, חם ושלום, ויש לו איזה צרה, רחמנא לצלן,
צריך לראות להתגבר ולהתחזק אז ביותר להנצל מהיצר הרע,
כי אז מתגבר עליו היצר הרע, כי עקר שרש היצר הרע הוא
גבורות ודינים, רחמנא לצלן (שם).

יט גם עצבות מזיק מאד ונותן כח להיצר הרע. על־כן צריך
להתגבר מאד לשמח את נפשו בכל דרכי העצות המבארים
במקומם, כי עקר התחזקות הוא על־ידי שמחה וחדוה, כמו
שכתוב: "כי חדות ה' היא מעוזכם" (שם).

כ ההתרחקות היא תחלת ההתקרבות. הינו, כשאדם רוצה
להתקרב להשם יתברך, אזי על־פירב באים עליו דינים ויסורים
ומניעות רבות ועצומות ונדמה לו כאלו מרחקים אותו, אבל כל
זה לטובה בשביל התקרבות. וצריך להתחזק ולהתגבר
ולהתאמץ ולעמד בנסיון הזה, שלא יתרחק, חם ושלום, על־ידי
היסורים והמניעות וההתרחקות, ואל יטעה בעצמו לומר
שמרחיקין אותו, חם ושלום, רק ידע ויאמין שכל מה שעובר עליו
הכל לטובתו, כדי שיתגבר להתקרב יותר, כי ההתרחקות הוא
רק בשביל ההתקרבות (שם עד).

כא עצה להתחזקות הוא הדבור. דהינו, שאפלו אם נפל למקום
שנפל, אף־על־פי־כן יתחזק גם שם לדבר דבורי־אמת, דהינו
דבורי־תורה ותפלה ויראת־שמים ולשוח בינו לבין קונו ולשוח
עם חברו, ומכל שכן עם רבו, כי הדבור יש לו כח גדול להזכיר
את האדם בהשם יתברך ולחזקו תמיד אפלו במקומות הרחוקים

מִהֶקְדָּשָׁה מְאֹד (שם עה; ועיין דיבור, אות יט).

כַּצְרִיף לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה וְלַעֲבֹד אֶת ה' בְּשִׂמְחָה. וְאִם לְפַעֲמִים נֹפֵל מִמִּדְרָגָתוֹ, צְרִיף לְחִזֵּק עֲצֻמוֹ עִם הַיָּמִים הַקּוֹדְמִים, שֶׁהִיָּה מְזַרְיַח לוֹ אֵיזָה הָאָרֶה קָצֵת, וְיֵאָחֵז אֶת עֲצֻמוֹ עִתָּה בַּהֲתַעֲוֲרוֹת וְהִזְרִיחָה שֶׁהָיוּ לוֹ מֵאִזּוֹ וּמִקֶּדָם (שם רכב).

כַּגִּמְיָא מִי שֶׁהוּא מְעַרְבֵי בֵּין הַנְּכָרִים, וְהֵינּוּ שְׂיִישׁ לוֹ עֲסָקִים וּמִשְׁאֵל-וּמִתָּן עִמָּהֶם, צְרִיף לְשָׁמֵר אֶת עֲצֻמוֹ מְאֹד מְאֹד שֶׁלֹּא יִזְיַק לוֹ, חֵם וְשָׁלוֹם, לְקִדְשֵׁי יְהוּדוּתוֹ, כִּי בְּקַל יִוָּכַל לְהִתְפַּס בְּרִשְׁתָּם, חֵם וְשָׁלוֹם. וְצְרִיף לְהִתְחַזֵּק מְאֹד וּלְהִזְכִּיר אֶת עֲצֻמוֹ בְּכָל פֶּעַם בְּקִדְשֵׁי יְהוּדוּתוֹ, וּלְבַקֵּשׁ מִהַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ הַרְבֵּה, שֶׁלֹּא יִלְמַד מִמַּעֲשֵׂיהֶם וּדְרָכֵיהֶם (שם רמד).

סֵדֶר שְׂיִיחֹת הַר"ן הַיּוֹמִי:

רסז אָמַר: מִי שֶׁרוּצָה לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה מִתָּר לוֹ לְחַדֵּשׁ וּלְדַרְשׁ כָּל מַה שֶׁיִּרְצָה כָּל מַה שֶׁיִּזְכֶּה לְחַדֵּשׁ בְּשִׂכְלוֹ, וּבְלִבֵּד שֶׁלֹּא יוֹצִיא אֵיזָה דִּין חֲדָשׁ עַל פִּי דְרוּשָׁיו שֶׁדוֹרֵשׁ בְּדֶרֶךְ דְּרוּשׁ וְסוּד וְהַמּוֹבֵן מִדְּבָרָיו הִיָּה שֶׁאֵפְלוּ בְּכוֹנֹת הָאֵר"י זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ, וּדְרָכֵי הַקְּבָלָה מִתָּר לְחַדֵּשׁ בָּהֶם כַּאֲשֶׁר יִשְׁיַג שִׂכְלוֹ, וּבְלִבֵּד שֶׁלֹּא יוֹצִיא מֵהֶם שׁוֹם דִּין חֵם וְשָׁלוֹם:

רסח "אֵיכָה נִחְרַב הָאוּלָם" וְכוּ' "עַד אֵן יִצְעַק בְּשִׁבְי" וְכוּ' "עַד אֵן" וְכוּ' "בֵּן אֲמַתְךָ" וְכוּ' (תְּקוּן חֲצוֹת) וְרַמְזוֹ עָלַי כַּמָּה אֲנִי צְרִיף לְצַעֲקָה זֹאת לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, וְתַפֵּס לְדַגְמָא אֵיךְ הֵם מְעוֹרְרִים הַלֵּב וְאָמַר אֲוֹתָם בְּנִגּוֹן חֲצוֹת בְּקוֹל נְעִים עָמַק מְאֹד גַּם מִהֲחֲרוֹז "דוּדֵי יָרֵד לְגַנּוֹ" סֵפֶר וְשִׁבְחוּ מְאֹד כִּי הוּא מְדַבֵּר מוֹכּוּחַ שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל עִם הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ וּמְעוֹרֵר הַלֵּב מְאֹד:

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תלד - צמר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

רסט לענין הבלבולים שמבלבלים את האדם בעבודתו, שלפעמים נדמה שכך הוא צריך לעשות ולהתנהג, ואחר כך נדמה לו שלא כן היה צריך להתנהג רק בדרך אחר וכו', ולפעמים יש להאדם בלבולים גדולים מזה ענה ואמר: מה צריך להתבלבל, איך שעושיין-עושיין ובלבד שלא לעשות רע חס ושלום וויא מען טיט מען אביא מעטיט ניט קיין שלעכין חס ושלום: רע אמר: "בהודו" (תהלים קז) שאומרים בערב שבת במנחה, יכולין לשבר לבו מאד ולפרש כל שיחתו שם כי שם מדבר מענין צרות הנפש מאד, ומענין צעקה על כל דבר והוא מוכן לכל בשאומרים "וכלהון מתעטרין בנשמתין חדותין" ראוי להתעורר מאד בשמחה גדולה והתלהבות גדול:

רעא אמר: הלא החנוני דרכו להקיף בהקפה, שיתנו לו לאחר זמן, ומדוע לא יאמר האדם איזה קפיטליף תהלים או ללמד או לעשות שאר מצוות, ויהיה מנח ומוכן אצלו לעת הצורך? כי יהיה זמן שיצטרך לזה, שיגבה שכרו ופעלתו לא יהא שנותן החנוני (נ"א ומדוע לא יהא כהחנוני שנותן) סחורה בהקפה וכו'?! ולא שמעתי שיחה זו בעצמי מפיו הקדוש רק מפני אחר וכפי הנראה שהיה בזה שיחה נאה ולא זכיתי לשמעה:

סדר שלחו ערוף היופני:

(יד) אין מגבלין (פ"י נתינת מים בקמח נקרא גיבול) קמח קלי הרבה שמא יבא ללוש קמח שאינו קלי ומותר לגבל את הקלי מעט מעט אבל תבואה שלא הביאה שליש שקלו אותה ואח"כ טחנו אותה טחינה גסה שהרי היא כחול והיא הנקראת שתיתא מותר לגבל ממנה בחומץ וכיוצא בו הרבה בבת אחת והוא שיהיה רך אבל קשה אסור מפני שנראה כלש (ואפילו ברך) צריך לשנות כיצד נותן את

השתיתא ואחר כך נותן את החומץ: (טו) חרדל שלשו מערב שבת למחר יכול לערבו הן ביד הן בכלי ונותן לתוכו דבש ולא יטרוף לערבו בכך אלא מערב מעט מעט: (טז) שחלים (פי' שחלים בערבי תכ"א לשא"ר ובלעז קרישין) שדכן מע"ש למחר נותן יין וחומץ ולא יטרוף אלא מערב וכן שום שדכו מע"ש למחר נותן פול וגריסין ולא יטרוף אלא מערב: הגה ויש אומרים דלא יערב בכף אלא ביד (א"ז ומרדכי ס"פ תולין) ויש אומרים דהא דשרי לערב משקה בחרדל דוקא שנתנו מבע"י אבל בשבת אסור לתת משקה בחרדל או בשום הכתושים משום לש: הגה ואם נותן האוכל תחלה ואח"כ החומץ או היין ומערבו באצבעו שרי דהוי שינוי כמו בשתיתא דלעיל וכן נוהגין להתיר על ידי שינוי ומקום שדרכו לעשות כך בחול יתן בשבת החומץ תחלה ואח"כ האוכל: (יז) מותר לעשות יינומלין שהוא יין ישן דבש ופלפלין מפני שהוא לשתיה ואין עושין אלונתית שהוא יין ישן ומים צלולים ושמן אפרסמון שהוא לרפואה: (יח) אין שורין את החלתית לא בפושרין ולא בצוננין שדרך לשרותו לרפואה אבל נותנו לתוך החומץ ומטבל בו פתו. היה שרוי מאתמול מותר לשתותו בשבת ואם שתה ממנו יום חמישי ויום ששי וצריך לשתות גם בשבת מותר שכך הוא דרך רפואתו לשתותו שבעה ימים זה אחר זה הילכך מותר לשרותו בצונן וליתנו בחמה מפני שהוא סכנה אם לא ישתה ממנו: (יט) שום בוסר ומלילות שריסקן מע"ש אם מחוסרים דיכה אסור לגמור דיכתן בשבת ואם אין מחוסרים אלא שחיקה מותר לגמור בשבת לפיכך מותר לגמור שחיקת הריפות בעץ פרור בקדירה בשבת אחר שמורידין אותה מעל האש: הגה ומותר להחליק האוכל בשבת ולא הוי בזה משום ממחק הואיל ואפשר לאכלו בלא זה ומכל מקום המחמיר במאכל של תפוחים

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרו"ו ז'תמוז ה'תש"ל "צדק צדקו מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל"»

"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וכדומה שדרכו בכך תע"ב (מרדכי ריש פ' כלל גדול). אסור לקלוף שומים ובצלים כשקולף להניח אבל לאכול לאלתר שרי (ועיין לעיל סימן שי"ט) (סמ"ג והגהות מיימוני פרק כ"ב וב"י בשם סמ"ק ותה"ד ורבינו ירוחם):

סימן שכב (א) ביצה שנולדה בשבת אסורה אפילו לטלטלה ואפילו נתערבה באלף כולן אסורות ויכול לכוף עליה כלי שלא תשבר ובלבד שלא יגע בה: (ב) שבת שלאחר יום טוב או לפניו נולדה בזה אסורה בזה: (ג) פירות שנשרו מן האילן בשבת אסורים בו ביום ולערב מותרים מיד: (ד) אוכלי בהמה אין בהם משום תיקון כלי לפיכך מותר לקטום אפילו בסכין קש או תבן ולחצוץ בו שיניו אבל קיסם שאינו אוכל בהמה אפילו ליטלו כדי לחצוץ בו שיניו אסור: (ה) מותר לטלטל עצי בשמים להריח בהם ולהניף בהם לחולה ומוללו להריח בו אחד קשים ואחד רכים: (ו) המחלק לבני ביתו מנות בשבת יכול להטיל גורל לומר למי שיצא גורל פלוני יהיה חלק פלוני שלו והוא שיהיו החלקים שווים ואינו עושה אלא כדי להשוותם שלא להטיל קנאה ביניהם אבל עם אחרים אסור כיון שמקפידין זה על זה יבואו לידי מדה ומשקל אבל ליתן מנה גדולה כנגד מנה קטנה ולהטיל גורל עליהם אפילו בבני ביתו ובחול אסור משום קוביא ויש אומרים דעם בניו ובני ביתו מותר להטיל גורל אפילו על מנה גדולה כנגד מנה קטנה מפני שאין מקפידים: הגה' ואסור להטיל גורל בשבת אפילו ע"י א"י (מהרי"ל):

סדר לְקוּטְיֵי תַפְּלוֹת הַיּוֹמֵי:

תתצד: רבונו של עולם עשה עמי פלא לחיים לבל אהיה פמת בחיי חם ושלום עשה מה שתעשה ברחמיך הרבים, באפן שאזכה לתשובה שלמה לפניך באמת, לתשובה של שבת קדש ואזכה

לְקַבֵּעַ עֲצָמֵי עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה, וְלִהְיוֹת כָּל יָמֵי בְּתוּשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה בְּקִבְיָעוֹת גָּדוֹל וְלִהְפִּיל תָּמִיד גַּם בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה
 בְּקִדְשֵׁי שַׁבַּת קִדְשׁ וְאַזְכָּה עַל-יְדֵי קִדְשֵׁי שַׁבַּת קִדְשׁ לְרֵאוֹת
 שְׁפִלוּתִי בְּאַמֶּת וּתְזַכְּנִי לַעֲנֹה אֲמִתִּית, וְאַהֲיָה שָׁפֵל בְּעֵינַי לְמַטָּה
 מִמִּדְרָגָתִי הַשְּׁפֵלָה מְאֹד וְעַל כָּל פָּנִים לֹא אֵצֵא מִמְּקוֹמִי וְלֹא אֶטְעֶה
 חֵם וְשָׁלוֹם בְּעֲצָמֵי וְאַהֲיָה מִכִּיר אֶת מְקוֹמִי הַשְּׁפֵל וְנִמּוּךְ מְאֹד, בְּלִי
 שְׁעוֹר וְעֶרְךָ וּמִסְפָּר וְלֹא יִהְיֶה בְּלִבִּי גִּאּוּה טְמוּנָה חֵם וְשָׁלוֹם
 וְתִצְיֵלֵנִי מִגִּאוּת וְגִבְהוּת וּמִגִּסּוֹת הָרוּחַ תָּמִיד:

תְּתַצֵּה: אָבִי שְׁבַשְׁמִים זַכְּנִי לְעֵין שֵׁל שַׁבַּת, עַד שְׁאַזְכָּה לְרֵאוֹת
 שְׁפִלוּתִי בְּאַמֶּת תָּמִיד כִּי אֶתָּה יוֹדֵעַ עֲצָם שְׁפִלוּתִי בְּלִי שְׁעוֹר,
 וְאַף-עַל-פִּי-כֵן מִבְּלָבָלִים דַּעְתִּי מִיַּד בְּפִנְיֹת וְגִאוּת בְּלִי שְׁעוֹר וְאֵינִי
 יוֹדֵעַ שׁוֹם דְּרָךְ מִדְּרָכֵי הָעֲנָוָה ה' אֱלֹקִים אֶתָּה יֹדֵעַתְּ אֶת לְבָבִי
 אֶתָּה יֹדֵעַתְּ חֲרָפְתִּי וּבְשֵׁתִי וּכְלִמָּתִי נִגְדָּךְ כָּל צַרְרֵי הַחַזִּירֵנִי
 בְּתוּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת וְהִצִּילֵנִי מִגִּאוּת וְגִבְהוּת וּמִרְמוֹת
 רוּחָא וְזַכְּנִי לַעֲנֹה אֲמִתִּית, עַד שְׁאַזְכָּה לְרֵאוֹת שְׁפִלוּתִי, וְגִדְלוּת
 וְחַשִּׁיבוּת יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, וְלִמְסַר נַפְשִׁי עֲבוּרָם תָּמִיד:

תְּתַצֵּו: וְתִשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּתְזַכְּנִי שְׁמֵצְדֵי לֹא יִהְיֶה עֲפוּב
 בִּיֵּאת מְשִׁיחַ חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי אֶתָּה יֹדֵעַתְּ אֶת אֲשֶׁר כָּבֵר גָּרְמָנוּ
 בְּמַעֲשֵׂינֵנוּ הַרְעִים עֲפוּב בִּיֵּאת מְשִׁיחַ כְּמָה פְּעָמִים וְהִאֲרַכְנוּ אֶת
 הַגְּלוּת בְּעוֹזוֹתֵינוּ הַרְבִּים אָמַר לְצַרוּתֵינוּ דִּי, וְשִׁמְרָנוּ וְהִצִּילֵנוּ
 מֵעַתָּה מִחַטָּאִים וְעוֹזוֹת וּפְשָׁעִים וּמִהַרְהוּרִים רָעִים וּמִמַּחְשָׁבוֹת
 רָעוֹת, וּמִכָּל מִינֵי בְּלָבוֹל הַדַּעַת, וְזַכְּנֵנוּ לְמַחְשָׁבוֹת זְכוּת לְמַחְשָׁבוֹת
 קְדוּשׁוֹת צַחוֹת וְנִכּוֹנוֹת מְלֵא רַחֲמִים, קָרְבֵנִי אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וְזַכְּנִי
 לְלַכֵּת בְּדְרָכֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ הַפְּכֵנִי מִרַע לְטוֹב גָּמוּר הֵט לְבָבִי אֵלֶיךָ
 בְּאַמֶּת זַכְּנִי לְטוֹב אֲמִתִּי לְטוֹב הַנְּצַחִי הַקָּם "עַל סֵלַע רַגְלֵי כּוֹזֵן

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרחל - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
 "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

אַשׁוּרֵי, שְׁאֲזָכָה לְהִיּוֹת קְבוּעַ לְנֹצֵחַ בְּעִבּוּדְתְּךָ וּבְתוֹרַתְךָ וּבִירְאָתְךָ
 בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם "בְּנֵאוֹת דְּשָׂא יִרְבִּיצְנִי עַל מִי מְנוּחוֹת יִנְהַלְנִי
 נַפְשִׁי יִשׁוּבָב, יִנְהַנֵּי בְּמַעְגְלֵי צְדָק לְמַעַן שְׁמוֹ", וְזַכְּנִי לְהִתְקַרֵּב
 לְצַדִּיקִים אֲמֵתִיִּים וְלִתְמִימִים וַיִּשְׁרִים בְּלְבוֹתָם בְּאַמֶּת, וְתַן לָנוּ
 בְּרַחֲמֶיךָ מִנְהִיג אֲמֵתִי רוּעָה נְאֻמָּן, כְּמוֹ מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם
 רַעֲיָא מְהֵימָנָא, אֲשֶׁר יִשָּׂא אוֹתָנוּ "כֹּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמִן אֶת הַיִּנֵּק",
 עַד אֲשֶׁר יִבִּיאֵנוּ לְתוֹךְ הַקְּדוּשָׁה וְהִתְשׁוּבָה בְּאַמֶּת וּתְמִהָר וְתַחֲשִׁישׁ
 לְגַאֲלָנוּ וְתַבִּיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ וְתַעֲזָרְנוּ לְהִיּוֹת כְּרֻצוֹנְךָ הַטּוֹב
 כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "בְּטַח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב,
 שָׁכַן אֶרֶץ וּרְעָה אֱמוּנָה הַשִּׁיבְנוּ ה' אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה, חֲדָשׁ יְמֵינוּ
 בְּקָדָם":

תְּפִלָּה פ"ב תתלז: {מיוסד ע"פ תורה ע"ז} "צְמָאָה נַפְשִׁי לְאֱלֹקִים
 לְאֵל חַי מְתִי אָבוֹא וְאֶרְאֶה פָּנֵי אֱלֹקִים רַחֲמֶיךָ רַבִּים
 ה' כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיִּינִי" רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנִי לְהִתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ
 בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם וְאֲזָכָה לְהִתְשׁוּבָה מֵאַהֲבָה בְּאַמֶּת, לְמַעַן תִּמְחֹל
 לִי עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי וְלֹא יִהְיֶה נִשְׁאָר מֵהֶם שׁוּם רֶשֶׁם כָּלָל וְיִהְיֶה כָּל
 עֲוֹנוֹתַי נִתְּהַפְּכִין לְזָכִיּוֹת וְתִזְכְּנִי לְמַחִין וְשִׁכַּל דְּקָדְשָׁה, לְשִׁכַּל צַח
 וְזָךְ וְנָקִי מִכָּל סִיג וּפְסִלָּת כְּכֶסֶף טָהוֹר, כְּכֶסֶף צָרוּף מְזַקֵּק שְׁבַעֲתִים
 וְאֲזָכָה לְחַדָּשׁ מַחִי בְּכָל עֵת בְּקָדְשָׁה וּבְטַהָרָה גְּדוּלָה וְתַעֲזָרְנִי
 וְתוֹשִׁיעֵנִי תָמִיד שְׁאֲזָכָה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד בְּשִׁכַּל צַח וְזָךְ וְאֲזָכָה לְהַבִּין
 תָּמִיד בְּמַהִירוֹת גְּדוּל בְּכָל מָקוֹם שְׁאֵלְמוֹד וְלֹא אֶצְטָרֵךְ לְעֵין כָּלָל
 וְיִהְיֶה שִׁכְלֵי הוֹלֵךְ וְגְדוּל בְּקָדְשָׁה גְּדוּלָה וּבִזְרִיזוֹת גְּדוּל בְּצַחוֹת
 וּבְבִהָירוֹת וְאֲזָכָה לְהִיּוֹת מְהִיר בְּמִלְאַכַּת שָׁמַיִם, וּלְהַבִּין כָּל דָּבָר
 לְאֲשׁוּרוֹ וְלִאֲמַתָּתוֹ בְּדַבְרֵי תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּמַהִירוֹת גְּדוּל, בְּלִי
 שׁוּם בְּלְבוּל כָּלָל:

תתלח: ובכן תזכני ברחמיך הרבים ותורני ותלמדני בכל עת
 שאזכה לידע באמת איך להתנהג בכל דבר, וב'למוד התורה
 הקדושה, איך לתת קצבה וגבול ללמודי שאדע מתי ללמד, ומתי
 לבטל בעת ההכרח, באפן שיתקיים מחי ושכלי בשלמות גדול
 בקדושה גדולה פרצונה הטוב ולא יזיק לי חם ושלוש רבוי ה'למוד
 והעסק חוץ מהגבול כמו שכתוב: "עת לעשות לה' הפרו תורתך",
 ואמרו רבותינו זכרונם לברכה בפעמים בטולה של תורה זהו
 קיומה "כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי", ואיני יודע כלל
 איך להתנהג בזה פרצונה הטוב באמת כי לפעמים אני מתבטל
 לגמרי מלמודי יותר מהראוי, ולפעמים נפשי בוער ומתלהב
 ומשתוקק מאד ללמד תמיד בלי הפסק ובטול כלל ובאמת גם זה
 אינו טוב, כי רצונה לתת גבול לכל דבר:

תתצט: על כן אני מפיל תחנתי לפניך ופורש כפי אליך, אבי אב
 הרחמן, הרואה ומביט וצופה ויודע סתרי תעלומות לבי, שתרחם
 עלי ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים והנוראים והגדולים מאד,
 ותשפיע עלי שכל דקדושה ותדריכני באמתך ותלמדני בכל עת
 איך להתנהג בענין ה'למוד ובכל הדברים שבקדושה איך ומתי
 וכמה ללמד וללמד ולעשות ולעסק בעבודתך הקדושה, ומתי
 לפסק ולבטל קצת כפי ההכרח פרצונה הטוב, כדי לתת נייחא
 להמחין, כדי שלא להתבטל לגמרי חם ושלוש על ידי רבוי העסק
 חוץ מהמדה, כפי אשר אתה ידעת, חום וחמל עלי, כי אתה יודע
 כמה בלבולים וספקות יש לנו בענין זה, לכל אחד לפי מדרגתו,
 ואין אתנו יודע עד מה, לשית עצות בנפשנו בענין זה כלל, רחם
 עלי למען שמך והורני דרכך, שאזכה תמיד לכון בכל עניני
 הנהגותי האמת לאמתו "הורני ה' דרכך ונחני באורח מישור

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ביתא מוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל
זקק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

למען שוררי הורני ה' דרךך אהלך באמתך, יחד לבבי ליראה
שמה הדריכני באמתך ולמדני כי אפה אלקי ישעי, אותך קויתי
כל היום: